

הלכות תפילה (פרק ט)

(ג') ואחר שיפסיע שליח ציבור שלש פסיעות לאחוריו ויעמוד מתחיל ומתפלל בקול רם מתחילת הברכות להוציא את מי שלא התפלל, והכל עומדים ושומעים ועונין אמן אחר כל ברכה וברכה, בין אלו שלא יצאו ידי חובתן בין אלו שכבר יצאו ידי חובתן.

הלכות תפילה (פרק ח)

(ט') שליח ציבור מוציא את הרבים ידי חובתן, כיצד בשעה שהוא מתפלל והם שומעין ועונין אמן אחר כל ברכה וברכה הרי הן כמתפללין, במה דברים אמורים כשאינו יודע להתפלל אבל היודע אינו יוצא ידי חובתו אלא בתפלת עצמו.

הלכות תפילה (פרק ה)

(א') שמונה דברים צריך המתפלל להזהר בהן ולעשותן, ואם היה דחוק או נאנס או שעבר ולא עשה אותן אין מעכבין, ואלו הן: **עמידה**, ונוכח המקדש, **ותקון הגוף**, ותקון המלבושים, ותקון המקום, והשוויית הקול, והכריעה, והשתחויה.

(ב') **עמידה** כיצד אין מתפלל אלא מעומד, היה יושב בספינה או בעגלה אם יכול לעמוד יעמוד ...

(ד') **תקון הגוף** כיצד כשהוא עומד בתפלה צריך לכוין את רגליו זו בצד זו ...

ברכות (לא):

אני האשה הנצבת עמכה בזה, - אמר רבי יהושע בן לוי: מכאן, שאסור לישוב בתוך ארבע אמות של תפלה.

ברכות (י):

ואמר רבי יוסי ברבי חנינא משום רבי אליעזר בן יעקב: המתפלל צריך שיכוין את רגליו, שנאמר: ורגליהם רגל ישרה.

ירושלמי ברכות (פרק א ה"א)

זהו שעומד ומתפלל צריך להשוות את רגליו תרין אמורין רבי לוי ורבי סימון חד אמר במלאכים וחד אמר בכהנים ... ומאן דאמר כמלאכים ורגליהם רגל ישרה רבי חנינא בר אנדריי בשם רבי שמואל בר סוטר המלאכים אין להן קפיצין ומה מעמא קרבת על חד מן קמייא קיימא

דרשות הר"ן - (הדרוש הששי)

וכי יתפתה [האדם] ויאמר לא יוכל להשיג זה השלמות כי אם בחכמה יתירה וידיעת התורה על השלמות. נשיבהו ונאמר, אין ספק שתלמוד תורה שכרו גדול מאד, עד שאמרו רז"ל ויתר הקב"ה על עבודה ורה וגלוי עריות ושפיכות דמים ולא ויתר על תלמוד תורה. רצה לומר, כי אלו השלשה היו בבית המקדש הראשון, ולא תלה החרבן רק בביטול תורה כאמרו על עזבם את תורתם. ואעפ"כ רואה בדברי רז"ל, שמי שמוסר גופו ונפשו להש"י וחושק בעבודתו, ישיג מדרגה גדולה [יותר] ממי שיהיה בתכלית החכמה. אמר' בברכות אי שנא קמאי דמיתרחיש להו ניסא ומאי שנא בתראי דלא מתרחיש להו ניסא, אי משום תנויי וכו', והיתה התשובה אלא רחמנא לבא בעי הנה בארו כי אין עקר המדרגה "החכמה", אבל הכונה השלמה במעשים הטובים, כי המעשים הטובים אין תכלית כוונתם שיעשום] הדברים, אבל כוונת הלב בהם. וראו ענין הכוונה מהו, כי מי שכוונותיו דבקות בש"י גם כשהוא מתעסק בדברים המוניים, בעניני העסקים והקנינים, הוא עובד הש"י עבודה גמורה, ומי שאין כוונתו דבקה בש"י, גם כשהוא חושב לעבוד את השם הוא ממרה אותו. שהרי כיוצא בזה אמר הנביא בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני ...

ברכות (ב):

אמר ליה רב פפא לאביי: מאי שנא ראשונים דאתרחיש להו ניסא, ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן ניסא? אי משום תנויי - בשני דרב יהודה בולי תנויי בניוקין הוה, ואנן קא מתנינן שיתא סדרי! וכי הוה מטי רב יהודה בעוקצין האשה שכובשת ירק בקדרה ואמרי לה זיתים שכבשן במרפיהן טהורים אמר: הויות דרב ושמואל קא חזינא הכא, ואנן קא מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא! ואילו רב יהודה, כי הוה שליף חד מסאניה - אתי מטרא, ואנן קא מצערין נפשן ומצוח קא צוחין - ולית דמשגח בן! - אמר ליה: קמאי הוה קא מסרי נפשיהו אקדושת השם, אנן לא מסרינן נפשין אקדושת השם.

הלכות תפילה (פרק א)

(א') מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שלב זו תפלה ...